kunde lade sig gøre. Børnene kunde ikke ligge her alene og skøtte Huset og sig selv. Og det store Forbogstav, han gik jo altid, straks han var færdig med at spise og vaske sig. At tænke sig, at han kunde skiftes med hende til at sidde over Børnene om Aftenen, eller blot en ganske sjælden Gang imellem gøre det. Det var nu rent latterligt utænkeligt. A womans work is never done.

Jeg var imidlertid kommen ud paa Landevejen. Havde Hørsholm bag mig. Denne underlige, gamle By, som ikke synes at have forstaaet et Muk eller lært en Smule af det fine, ædle, stemningsfulde Minde om fordums Herlighed, den ejer i det dejlige Parti om Kirken, thi Byen er ellers en Samling Fortids- og Nutidskedsommeligheder. Jeg havde for mig den lange Række Villaer og Ejendomme, der ligger langs med Landevejsalléen og strøede ud over Markerne som Blomster i et Gulvtæppe. Ogsaa til hvad mit Øje nu fulgte, knyttedes det lille Citat. Jeg saa i Tankerne Hustruerne, Mødrene i disse velhavende, rige Villahjem. Den lange, lyse Sommer igennem har jeg fra Aar til Aar kunnet iagttage deres Færd, deres Dont Dagen lang. Uhyre optagne er de. Badet, der er Dagens Begyndelse for dem, skal passes, at Huden kan blive smukt vejrbidt og brunet, saa Frokosten og Hvilen derpaa. Man kan, efter Morgenturen i den appetitvækkende, friske, lærkesangsfyldte Luft og de udmattende Bølgers Favntag »ved Gud« ikke være oplagt til andet end at sove. Saa Omklædningstimerne, saa Cykle-, Spasere- eller Køreturene sammen med Veninde eller Familie den eller den. Dette afsluttes med Eftermiddagstheen. Et hyggeligt, herligt Paafund i Tidsspildets Tjeneste, og et nyt Led i den selskabelige Hoveritjeneste, som den velhavendes Liv dog er saa betynget af i Forvejen. Man faar akkurat Tid til at se paa Uhret og opdage, at det er Tid at hente »Far« ved Middagstoget. I det elegante, blankt skinnende Køretøjs nedslaaede Kalesche ligger hun som en kostbar, duftende Buket.

Kun en Buket.

Opfatter iøvrigt slet ikke dette »kun«. Har ikke Tid og Rum for sligt, optagen som hun er af at skulle være, som han forlanger, hun skal være og venter at se hende: hans kostbare, beundrede Ejendom. Og Sommerfuglene ude paa Gangstien og Vejen! Smilende vinkende, glade og straalende, strømmer de de trætte fra Byen i Møde. Fløjter i den lyseste Dur den kaadeste Scherzo, det letteste Intet. Hvor er det en Forfriskning for ham efter Forretningernes Alvor, Politiken og alt det andet! En Hvile at være alle disse Mennesker derinde kvit!

Ja netop Mennesket i hende spørger ingen efter, trænger ingen til. For alt i Verden ikke Menneske!

Som Hustruen i det fattige Hjem er Hustruen i det rige Hjem: Træl, Slave. Aldrig sin egen Herre, aldrig færdig med Arbejdet for Skabningens Herre og for Verden.

A womans work is never done.

Ja det var de fattige og de rige. At Under- og Overklasse saaledes hver paa sin Maade kommer til at hæmmes i aandelig Udvikling er jo klart, men saa Mellemklassen, som maa tænke og ogsaa har Tid dertil? Ja i de intelligentes og videndes Lejr er Hustruens og Moderens Ret som Menneske jo dog i Almindelighed respekteret og vurderet til en vis Grad. Men selv dér er det en Selvfølge, at »Mor« er til Disposition, ja at Mors Hovedarbejde er at være rede for de andre i Hjemmet, først i alt Fald. Dette hæmmer naturligvis hendes Arbejde og ogsaa hendes Interesse for hendes egen Sag: Kvindesagen og dens Udvikling. Deraf maaske den langsomme Forstaaelse og knappe Tilslutning fra Kvindernes Side. Saa længe en Sag ikke er bleven en Hovedsag, er der ingen Fart i Fremgangen.

Men lad os huske, at dette at være noget for andre, i den almindelige Bevidsthed er ét med Begrebet Kvinde, og at derfor den Dag, man ikke mere med nogen Ret kan sige: »a womans work is never done«, er maaske det fineste og største hos et Menneske gaaet tabt.

Dagmar Schrader.

Rungsted, Okt. 1909.

En ny Maade at give Kvinderne Valgret paa.

Advokat, Dr. jur. *Louis Frank* i Brüssel har sendt »Kvinden og Samfundet« sin Piece »Le suffrage universel proportionel